

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/62/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6415010422
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ján Bednár
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6415010422.4

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jána Bednára, a sudcov JUDr. Štefana Nováka, LL.M. a JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD., v trestnej veci obžalovaného W. N., pre prečin pytliactva podľa § 310 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 9. marca 2021 v Banskej Bystrici odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 3T/16/2015 zo dňa 6. novembra 2019, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného W. N. zamietá.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 3T/16/2015 zo dňa 06. 11. 2019 bol obžalovaný W. Kmeť uznaný za vinného zo spáchania prečinu pytliactva podľa § 310 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Za to bol obžalovaný odsúdený podľa § 310 ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu vo výmere 1 roka.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní obžalovaný, a to proti výroku o vine a uloženom treste, ako aj proti konaniu, ktoré im predchádzalo, ktoré písomne odôvodnil dňa 19. 11. 2019 prostredníctvom svojho obhajcu v podstate tým, že súd hovorí o lesnej zveri, voľne žijúcom jednom zvierati, ale zvierá zo súkromného oploteného pozemku mimo poľovného revíra, mimo poľovného pozemku, ktoré nie je vlastníctvom žiadneho poľovného združenia, nie je voľne žijúcim zvieratom podľa zákona o poľovníctve. Neexistuje žiadny dôkaz, že utratený daniel škrvnitý bol voľne žijúcim živočíchom z poľovného pozemku, ale naopak, išlo o jedinca chovaného na súkromnom pozemku mimo poľovného revíru. Konaním obžalovaného nebol spôsobený žiadny závažný následok, nevznikla žiadna majetková škoda, neexistuje strana poškodená, neexistuje miesto činu údajného neoprávneného ulovenia daniela škrvnitého. Prečin pytliactva vyžaduje z hľadiska subjektívnej stránky úmyselné zavinenie, a to sa pri obžalovanom pre exaktnosť dikcie zákona o poľovníctve, ktorý hovorí len o voľne žijúcej zveri na poľovnom pozemku alebo revíri, nepreukázalo. Ďalej poukázal na rozpory vo výpovediach svedkov G. a F., ktorí v podstate nič nevideli ani nepočuli ohľadne streľby a ulovenia daniela škrvnitého a nevedeli ani označiť miesto údajného prečinu pytliactva. Nepredložili ani jediný dôkaz o tom, že by bol utratený daniel vlastníctvom ich Poľovného združenia O., ani že by vznikla ich poľovnému združeniu nejaká škoda, a bez preukázania vlastníckeho práva si tohto daniela protiprávne prisvojili. Taktiež nepredložili žiadny dôkaz o tom, že by sa mohol obžalovaný nachádzať v ich poľovnom revíri. Obžalovaní sa pritom nachádzali na štátnej ceste, mimo poľovného revíru a neboli na poľovnom pozemku. Prokurátor vôbec nebral do úvahy, že keď zablúdili autom, bola noc, išli veľmi pomaly, husto

snežilo, bola znížená viditeľnosť a nepoznali spiatočnú cestu, lebo v Banskom Studenci boli prvý krát. Ohľadne klimatologických údajov obsiahnutých v spise uviedol, že nemajú žiadnu vypovedaciu hodnotu k faktu, aké bolo skutočné počasie, keď boli obžalovaní zastavení policajnou hliadkou na štátnej ceste. Ďalej uviedol, že už v prípravnom konaní bolo preukázané, že obžalovaný Kmeť nebol strelcom a nestrielal, nebol užívateľom ani držiteľom motorového vozidla Opel Movano, a nebol ani vodičom tohto vozidla. Poukázal na to, že v zmysle § 2 písm. z) zákona o poľovníctve sa zverou rozumie populácia voľne žijúcich druhov živočíchov uvedených v prílohe č. 1. Neexistuje žiadny dôkaz, že utratený daniel bol voľne žijúcim živočíchom, ale naopak, išlo o jedinca chovaného na súkromnom pozemku mimo poľovného revíru. Keďže nešlo o voľne žijúcu zver, nemohlo ani dôjsť k neoprávnenému zásahu do práva poľovníctva. Podľa jeho názoru vykonané dôkazy žiadnym spôsobom nepotvrdzujú, že sa stal skutok uvedený v napadnutom rozsudku. Poukázal tiež na jednotlivé ustanovenia zákona o poľovníctve, ktoré definujú nepoľovnú plochu a právo a výkon poľovníctva. Zákon o poľovníctve podľa neho vôbec nerieši skutočnosť, že zver, ktorá bola chovaná na súkromnom oplotenom pozemku, je usmrtená. Usmrtenie v zajatí žijúcej zveri na súkromnom oplotenom nepoľovnom pozemku nie je a v roku 2014 ani nebolo protiprávne v zmysle zákona o poľovníctve. Nezákonnú obžalobu tak prokurátor postavil na vymyslených skutočnostiach, na výpovediach dvoch nedôveryhodných svedkov, ktorých výpovede sa navzájom rozchádzajú a na nepochopiteľnosti zablúdenia autom v noci počas snehovej metelice. Poukázal na to, že obžaloba bola podaná po dvoch uzneseniach generálneho prokurátora, ktorými boli zrušené uznesenia okresného prokurátora o zastavení trestného stíhania. Preto si položil otázku, že na základe ktorej súkromnej osoby sa údajný prečin dostal dvakrát na generálnu prokuratúru, a kto mal na takomto postupe proti obžalovaným osobný záujem, a ako sa dostal trestný spis z Banskej Štiavnice až na generálnu prokuratúru. K nezákonnosti a nepreskúmateľnosti obžaloby uviedol, že žiadny svedok nevyviedol, že by videl alebo počul strieľať obžalovaného N., ani že by ho videl loviť alebo nakladať lesnú zver. Ani znalecký posudok nepreukázal, že by obžalovaný strieľal. Je teda zrejmé, že skutok sa nestal, pretože neexistuje žiadny svedok ani žiadny priamy dôkaz proti obžalovanému N.. Záverom uviedol, že obžalovaný žil a žije bezúhonným spôsobom života, má čistý register trestov, je zamestnaný a nie je pre spoločnosť hrozbou. Na základe všetkých uvedených skutočností preto považuje napadnutý rozsudok za nezákonný a žiadal ho zrušiť, resp. zmeniť. Navrhol, aby súd vo veci spravodlivo rozhodol a obžalovaného oslobodil.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že navrhuje odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Okresný súd vykonal dokazovanie v súlade s právnym názorom krajského súdu, vykonané dôkazy logicky zhodnotil a vysvetlil, a dokazovanie považuje za správne a zákonné.

Obhajca obžalovaného v rámci verejného zasadnutia uviedol, že nesúhlasí s názorom prokuratúry, nie je presvedčený o tom, že by sa konalo v súlade so zákonom. Voči obžalovanému bolo dvakrát konanie zastavené, až po zásahu zvonka sa vec dostala na generálnu prokuratúru. Poukázal tiež na to, že zákon o poľovníctve vôbec nerieši zver držanú na súkromnom oplotenom pozemku, pričom v roku 2014 takéto konanie dokonca nebolo ani priestupkom. Ku spáchaniu trestného činu nedošlo, pretože neexistuje miesto spáchania trestného činu, neexistuje ani žiadna škoda. Utratenie zveri na nepoľovnom pozemku nie je porušením zákona o poľovníctve. Oplotený pozemok je nepoľovným revírom, resp. nepoľovnou plochou a obžalovaný sa cíti byť nevinný, preto požiadal, aby bol spod obžaloby oslobodený. Obžalovaný nespôsobil žiadny závažný následok, nestrielal, ani ulovenú zver neprevážal.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V tejto súvislosti odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Krajský súd na úvod konštatuje, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Zároveň v súlade s uzneseniami krajského súdu, ktorými boli zrušené predchádzajúce rozsudky okresného súdu a vec mu bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, okresný súd doplnil dokazovanie v intenciách odôvodnení týchto uznesení a dokazovanie vykonal v súlade s vysloveným právnym názorom krajského súdu. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné, logické a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami, jednak vo vzťahu k otázke viny, ako aj vo vzťahu k otázke trestu. V podrobnostiach preto krajský súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku (str. 7 - 11), s ktorým sa v plnej miere stotožnil.

Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku, s poukazom na obhajobné námietky obžalovaného, krajský súd konštatuje, že na naplnenie skutkovej podstaty prečinu pytlíctva podľa § 310 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona sa nepredpokladá spôsobenie škody, keďže nejde o majetkový trestný čin, ale o trestný čin proti životnému prostrediu. Takýto následok sa teda pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti nevyžaduje. Postačuje, ak páchatel' tohto trestného činu neoprávnene zasiahne do výkonu práva poľovníctva jednou z alternatív uvedených v § 310 ods. 1 Trestného zákona. Poľovníctvo a výkon poľovníctva je pritom definované v § 2 písm. l), písm. q) zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZOP“) ako súhrn činností zameraných na trvalo udržateľné, racionálne, cieľavedomé obhospodarovanie a využívanie voľne žijúcej zveri ako prírodného bohatstva a súčasti prírodných ekosystémov; a ako súhrn práv a povinností zver cieľavedome chovať a chrániť, loviť ju, ulovenú alebo inak usmrtenú zver a jej vývojové štádiá a zhody parožia si privlastňovať alebo predávať, zbierať vajcia pernatej zveri na účel jej vyliahnutia a chovu s povolením podľa osobitného predpisu a využívať na to v nevyhnutnej miere poľovné pozemky, poľné a lesné cesty. Z vykonaného dokazovania je nepochybné, že obžalovaný W. N. spolu s už odsúdeným S. M. zasiahli do výkonu práva poľovníctva tým, že bez povolenia ulovili daniela škvrnitého v čase jeho ochrany. V zmysle § 55 ods. 1 ZOP pritom zver možno loviť iba v čase jej lovu. V čase ochrany zveri možno zver loviť iba na základe povolenia podľa § 56 alebo výnimky vydanej podľa § 57. Obžalovaný sa však v priebehu celého trestného konania nepreukázal žiadnym povolením, ktoré by ho oprávňovalo na lov zveri v čase jej ochrany.

Taktiež v priebehu trestného konania obžalovaný nepredložil žiadny relevantný doklad o tom, že daniel škvrnitý bol držaný a chovaný v zajatí v súlade so zákonom. V zmysle § 22 ods. 1, ods. 2 ZOP za držanie a chov zveri v zajatí sa považuje držanie alebo chov zveri na pozemkoch, ktoré sú ohradené tak, že zver nemôže z nich uniknúť. Držať a chovať zver v zajatí sa zakazuje, ak tento zákon neustanovuje inak. Pokiaľ by teda bola pravdivá obhajobná verzia obžalovaného, že „utratený“ daniel škvrnitý bol držaný na súkromnom oplotenom pozemku, tak vykonaným dokazovaním bolo práve preukázané, že bol držaný a chovaný v zajatí v rozpore so zákonom. Preto ani nebolo možné akceptovať obhajobnú námietku obžalovaného, že nešlo o zver v zmysle zákona o poľovníctve (v zmysle § 2 písm. z) ZOP preto na daniela škvrnitého bolo potrebné hľadiť ako na zver - populáciu voľne žijúcich druhov živočíchov uvedených v prílohe č. 1 ZOP), a v zmysle zákona o poľovníctve bolo potrebné na uloveného daniela škvrnitého hľadiť ako na zver v zmysle zákona o poľovníctve, a teda sa na neho vzťahu aj ochrana podľa príslušných ustanovení zákona o poľovníctve.

Čo sa týka namietanej skutočnosti, že Poľovnícke združenie O. nijakým spôsobom nepreukázalo, že daniel škvrnitý pochádzal z ich poľovného revíru, a napriek tomu si ho privlastnili, je potrebné konštatovať, že v zmysle § 66 ods. 3 ZOP ulovená alebo inak usmrtená zver alebo uhynutá zver alebo jej časti nachádzajúce sa v poľovnom revíri patria užívateľovi poľovného revíru. Zver ulovená, uhynutá alebo inak usmrtená na nepoľovných plochách patrí užívateľovi najbližšieho poľovného revíru, ak sa v tomto zákone neustanovuje inak. Zver ulovená alebo inak usmrtená alebo uhynutá na poľovných pozemkoch, ktoré nie sú zaradené do poľovného revíru, patrí užívateľovi najbližšieho poľovného revíru. Je teda zrejmé, že poľovné združenie nebolo vôbec povinné preukazovať vlastnícke právo k ulovenej zveri, keďže na nich prešlo vlastnícke právo k danielovi škvrnitému ex lege.

Z vykonaného dokazovania je možné bez akýchkoľvek pochybností jednoznačne uzavrieť, že obžalovaný W. N. spolu s už odsúdeným S. M. boli dňa 14. 02. 2014 zastavení príslušníkmi policajného zboru, pričom v motorovom vozidle, v ktorom sa obaja nachádzali, bol nájdený daniel škvrtitý, a to bez príslušného označenia v zmysle zákona o poľovníctve. Z následnej obhliadky veterinárom bolo zistené, že bol usmrtený pred 2 až 2 1 hodinami. V motorovom vozidle bola nájdená len jedna zbraň, a to guľobroková kozlica zn. Zbrojovka Brno, ktorej vlastníkom je obžalovaný W. N. (ktorú skutočnosť ani obžalovaný nerozporoval). V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že označovanie, preukázanie pôvodu a preprava ulovenej a nájdenej zveri je upravená v § 64 ZOP, v zmysle ktorého každý kus ulovenej raticovej zveri alebo veľkej šelmy sa na účely kontroly a preukázania pôvodu označuje značkou na označenie ulovenej zveri, ktorej konštrukcia vylučuje viacnásobné použitie. Obžalovaný pritom v priebehu celého trestného konania nepredložil jediný dôkaz svedčiaci o pôvode uloveného daniela škvrtitého, nebola ani nájdená značka na označenie ulovenej zveri, napriek tomu, že v zmysle uvedeného ustanovenia ulovenú zver je možné prepravovať len so založenou značkou. V tejto súvislosti je napokon potrebné uviesť, že konanie obžalovaného bolo v zmysle zákona posudzované ako spolupáchateľstvo podľa § 20 Trestného zákona (pričom napadnutý rozsudok je vo vzťahu k S. M. právoplatný), je teda irelevantné, že motorové vozidlo, v ktorom bol daniel škvrtitý nájdený príslušníkmi polície, nebolo vo vlastníctve ani držbe obžalovaného W. N., a že ho ani obžalovaný v čase jeho zastavenie nešoféroval. V zmysle § 20 Trestného zákona totiž ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám. Aj z týchto skutočností je potom zrejmé, že obžalovaný W. N. svojím konaním naplnil skutkovú podstatu prečinu pytliactva podľa § 310 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného poriadku. Skutočnosť ohľadne blúdenia s motorovým vozidlom, poveternostných a výhľadových podmienok sú potom aj podľa názoru krajského súdu s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania v podstate irelevantné, pretože vina obžalovaného W. N. bola bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázaná.

Napokon k námietkam prezentovaným obžalovaným vo vzťahu k podľa neho podozrivému zrušeniu dvoch uznesení prokurátora o zastavení trestného stíhania vo vzťahu k obžalovanému krajský súd považuje za potrebné uviesť, že podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak skutok nie je trestným činom. Správne a v súlade so zákonom generálny prokurátor v zmysle § 363 a nasl. Trestného poriadku opakovane zrušil uznesenie prokurátora o zastavení trestného stíhania, pretože bolo nezákonné, nakoľko z dovtedy vykonaného dokazovania vyplynulo, že konanie oboch obžalovaných mohlo naplniť zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu pytliactva a bolo nevyhnutné náležite zistiť skutkový stav v súlade s § 2 ods. 10 Trestného poriadku, teda doplniť dokazovanie. Dôvody zrušenia uznesenia o zastavení trestného stíhania sú podrobne uvedené v oboch uzneseniach generálneho prokurátora, preto je na tomto mieste zbytočné ich opakovať. Ide pritom o bežný procesný postup v súlade so zákonom, a o oprávnenie generálneho prokurátora upravené v § 363 Trestného poriadku, ktorým sa má zabezpečiť zákonnosť prípravného konania.

Okresný súd napokon nepochybil ani pri rozhodovaní o uloženom treste. Pri úvahách o druhu a výmere trestu prihliadol na všetky skutočnosti, na ktoré bol v zmysle zákona povinný prihliadnuť. Správne súd prihliadol na jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, t.j. že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život. Vzhľadom na prevahu poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi okolnosťami súd mohol ukladať trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov až 2 roky a 2 mesiace. Uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, teda na samej dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu vo výmere 12 mesiacov, teda opäť na samej dolnej hranici trestnej sadzby, aj krajský súd považuje za primeraný a zákonný, a to najmä s poukazom na doterajšiu bezúhonnosť obžalovaného, a taktiež reflektuje aj obdobie, ktoré uplynulo od spáchania trestného činu. Takto uložený trest je preto postačujúci, pričom spĺňa jednak výchovný účel trestu, ako aj atribúty individuálnej a generálnej prevencie, a zároveň postihuje len obžalovaného, a zabráni mu v páchaní ďalšej trestnej činnosti a dostatočne zabezpečí jeho prevýchovu.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obžalovaného W. N. ako nedôvodné.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.